

Långsamt täcker den svarta sammetshandsken rubinen som glittrar vid horisonten. Den tropiska natten, som till och med kan slipa en diamant. Den slickar kroppen med sin fuktiga tunga, tränger sig in i vävnader genom alla hål och sprickor, och där, djupt där inne, hittade den sin egen rytm. En natt, som vibrerar vid varje pulslag...

När gatan kallar skulle den resande inte kunna stå emot denna frestande och oemotståndliga lockelse. Hon skulle ansluta sig till en av karavanerna på väg mot dödsriket, förlora sig i larmet, och smaka på det giftigaste av alla begär. Långt bort ljudet av trummor: tamtamtrummor, atabaques, marimbas, pandeiros... Hon skulle nå det gigantiska bålet i den oändliga öknen av ensamhet. Också hon skulle blanda sig med folkhopan av människor som dansade tills de föll i trans. Befriade ur sina kedjor, hänryckta, besatta av njutning... De som desperat dansade runt eldarna med hopp om att dessa, både skulle lysa upp natten runt omkring dem, och natten inom dem. Alla delade samma rytm, samma ödslighet, samma natt. Människor som nedstigit till intighetens djup, som gick i varandras fotsteg, hand i hand, skuldra mot skuldra... Där låg den stora hemligheten, just där vid den döda punkten. Livet är bara en dröm mellan två blinkningar. Bara en dröm, inget annat...

”Extas, trummor, dans, dans, dans, dans!”